

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/157/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2115225396
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Valentová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2115225396.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Martina Valentová a sudkýň: JUDr. Ľubica Spálová a Mgr. Lucia Mizerová, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného splnomocnencom: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: R. Y., nar. XX.X.XXXX, adresa M., Q. XX, o zaplatenie 1085,98 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 16C/475/2015-51 zo dňa 7.3.2017, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ruší a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému súd náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozhodnutie súd odôvodnil právne aplikáciou ust. § 497, § 499 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. d, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 52 ods. 1, § 53 ods. 9, § 565, § 53a, § 3, § 37 ods. 1, § 39, § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. a), b), § 3 ods. 1 a 5 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 5b zákona č. 250/2007 o ochrane spotrebiteľa, § 121 ods. 2, § 156, § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

3. Vecne napadnuté rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil tým, že: „Dňa 14.5.2012 uzavreli strany (resp. predchodca žalobcu) a žalovaný Zmluvu o poskytnutí pôžičky č. 20213787 pôžičku vo výške 804,90 eur. Žalovaný sa zaviazal úver splácať 10-mi splátkami vo výške 94,01 Eur mesačne. Splatnosť pôžičky bola dohodnutá termínom 3/2013, ročná úroková sadzba 41,38%, RPMN 41,38 %, priemerná RPMN 41,82 %, náklady spotrebiteľa 135,20 eur, celková výška pôžičky neuvedená. Žalovaný sa dostal do omeškania s úhradou splátok, uhradil žalobcovi 235,08 eur. Žalobca zosplatnil dlh listom zo dňa 25.10.2012, ktorým vypovedal zmluvu, žiadal zaplatenie čiastky 977,70 eur do 3 dní od doručenia výpovede - doručená, resp. neprevzatá a uložená bola 26.10.2013. V danom prípade sa jedná o pôžičku, ktorú je potrebné posudzovať v zmysle citovaných ustanovení zákona. Zmluva o pôžičke, resp. VOP v bode 11.2, obsahujú neprijateľnú zmluvnú podmienku o zmluvnej pokute, Uplatnená zml. pokuta je spolu vo výške 171,28 eur (č.l.7) - rovnaká zmluvná podmienka bola vyhlásená ako neprijateľná za neplatnú - viď rozsudok OS rozsudku Okresného súdu Komárno z 31. mája 2013, č. k. 13C/96/2013-40, potvrdený rozs. KS Nitra 6Co/172/2013 z 30.4.2013: ""Spoločnosť je oprávnená požadovať od Klienta Zmluvnú pokutu v prípade, ak sa Klient dostal do omeškania so splatením ktorejkoľvek jednotlivéj Splátky. V 30-ty deň po dobe splatnosti je Klient povinný zaplatiť Zmluvnú pokutu vo výške 10 % z dlžnej Splátky. V tento deň sa Zmluvná pokuta stáva aj splatnou",." V zmysle § 53a OZ, ide o zákonný zákaz ďalšieho používania tejto zmluvnej podmienky alebo podmienky s rovnakým významom. Zmluva o spotrebiteľskom úvere č.l.3 neobsahuje povinnú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) Z.z. 129/2010 Z.z. - určenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, čoho následkom je

že v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) tohto zákona sa poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, nemožno vydať platobný rozkaz, odkaz v bode 6.1. VOP nepostačuje, pretože uvedená podmienka prioritne určuje splácanie splátok pôžičky v sume a v termínoch podľa Splátkového kalendára, ktorý tvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy o pôžičke. Z definície "Splátkového kalendára" uvedenej v bode 1.1. týchto VOP však vyplýva, že splátkový kalendár spotrebiteľovi nie je odovzdaný pri podpise zmluvy o pôžičke, ale je mu v bližšie neurčenej lehote "doručený". Aj keď sa podmienka následne odvoláva na splácanie pôžičky "inak v sume a termínoch uvedených v Zmluve alebo v Podmienkach alebo VOP" ani jeden z týchto dokumentov neobsahuje súčasne sumu aj termíny splátok. V Zmluve (o pôžičke) je uvedená len suma splátky - chýbajú termíny splátok, Podmienky (k Zmluve o Pôžičke) neobsahujú ani sumu ani termíny splátok a VOP v bode 6.2. uvádza len to, že splátky sú splatné do 20. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci". Z uvedeného je zrejmé, že spotrebiteľ pod hrozbou sankcií podľa bodu 11.2., 11.3. a 11.4. týchto VOP je vystavený plneniu, s ktorým sa nemal možnosť oboznámiť pred podpisom zmluvy (§ 53 ods. 4 písm. a) OZ). Podmienka je neprijateľná z dôvodu, že v rozpore s požiadavkami dobrej viery (čestného a rovnocenného zaobchádzania v konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi a zohľadnenia jeho legitímnych záujmov) zakladá hrubý nepomer v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Žalobca nepreukázal, že žalovaného ako spotrebiteľa o týchto náležitostiach informoval, pretože zmluva neobsahuje žiadne údaje o výške uplatneného nároku zo spotrebiteľského úveru. Podľa § 4 ods. 5 cit. zák. od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedené. Pretože predmetná úverová zmluva neobsahuje podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 cit. zák. a to najmä údaje o výške úroku, iných poplatkov, vrátane ročnej percentuálnej miery nákladov, resp. spôsobu jej výpočtu, uvedený spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom na uvedené dôvody pre zamietnutie nároku súd nevyslovil neplatnosť a neprijateľnosť zmluvných podmienok."

4. Súd prvej inštancie následne po citácii § 3, § 37 ods. 1, § 39 Občianskeho zákonníka a § 2 písm. a), b), § 3 ods. 1 a 5 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch bez ďalšieho vysvetlenia konštatoval, že: „S poukazom na uvedené súd považoval úverovú zmluvu pre absenciu základných náležitostí za absolútne neplatnú. V danom prípade žalovanému bola poskytnutá pôžička 804,90 eur, z ktorej uhradil 235,08 eur, zostáva teda k úhrade 569,82 eur /žalobca uplatňuje 1085,98 eur/. Túto čiastku ako zostatok úveru ako taký je však s poukazom na uvedené možné posúdiť len ako bezdôvodné obohatenie.“

5. Súd prvej inštancie napokon uzavrel, že: „V danom prípade žaloba bola podaná 14.10.2015, žalobca zosplatnil úver listom zo dňa 25.10.2012 /keď žalovanému poskytol lehotu 3 dní na zaplatenie dlhu/, zásielku žalovaný neprevzal, bola uložená /vrátená/ 26.10.2012, lehota na plnenie skončila 29.10.2012/ žaloba bola podaná po uplynutí 2-ročnej premlčacej lehoty, počítanej od 30.10.2012 /uplynula 30.10.2014/. Z vyššie uvedených dôvodov súd žalobu zamietol v celom rozsahu.“

6. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP, keď žalovaný bol úspešný v celom rozsahu, náhradu trov konania si ale neuplatnil.

7. Proti tomuto rozsudku podal prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie žalobca, ktorým navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle § 388 CSP zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu, resp. v zmysle § 389 ods. 1 CSP ho zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pričom si zároveň vyčíslil trovy odvolacieho konania v súhrnnej výške 120,35 Eur z titulu súdneho poplatku a trov právneho zastúpenia. Ako odvolací dôvod uviedol, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolateľ namietal, že nemôže súhlasiť s tým, že súd posúdil uplatnený nárok ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu neplatnosti zmluvy, keď uvedenú skutočnosť súd ani neodôvodnil dostatočným spôsobom. Po citácii § 657 a § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka odvolateľ poukázal, že ak mal súd za to, že v zmluve absentuje určenie termínu splátok, s uvedeným nesúhlasí. V bode 6.2 všeobecných obchodných podmienok je uvedené, že pokiaľ nie je v splátkovom kalendári, alebo v zmluve, alebo v podmienkach, alebo VOP stanovené inak, sú splátky splatné do 20. dňa v mesiaci. Je zrejmé, že časť vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov, resp. termíny splátok boli medzi zmluvnými stranami dohodnuté, avšak navyše dodáva, že čas vrátenia nemusí byť určený konkrétnym dňom, ale stačí, ak je dohodnutý tak, že čas vrátenia možno určiť, resp. stačí aj dohoda v takom zmysle, že čas vrátenia veriteľ ponecháva na vôli dlžníka. Zároveň je treba poukázať na skutočnosť, že pre platnosť zmluvy o pôžičke nie je písomná forma zmluvy nevyhnutná, preto nie je vylúčené, aby strany na daných

skutočnostiach dohodli aj písomne. Vzhľadom na uvedené nie je možné považovať uzatvorenú zmluvu za neplatnú. Odvolateľ zároveň poukázal aj na § 41 Občianskeho zákonníka s tým, že v prípade, ak súd považoval zmluvu za neplatnú len v istej časti, keďže neplatnosť zmluvy ako celku nebola v rozsudku zdôvodnená, mohol súd pristúpiť aj k aplikácii uvedeného zákonného ustanovenia. Ani pre zmluvu o úvere v zmysle Obchodného zákonníka nie je písomná forma zmluvy nevyhnutná, preto nie je vylúčené aj ústna dohoda zmluvných strán o náležitostiach zmluvy. Pokiaľ súd poukazuje na zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Odvolateľ po citácii § 9 ods. 1, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 konštatuje, že z týchto ustanovení je zrejmé, že pre platnosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere nie je nedodržanie všetkých citovaných náležitostí v zákone prípadne nedodržania písomnej formy zmluvy sankcionovaná jej neplatnosťou, ale len bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. Je pritom zrejmé, že žalovaný čerpal finančné prostriedky v sume 1.039,90 Eur, z čoho uhradil iba sumu 235,08 Eur, pričom finančné prostriedky čerpal titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere a nie titulom bezdôvodného obohatenia. Vzhľadom na uvedené nemožno uplatnený nárok posudzovať ako nárok z titulu vzniku bezdôvodného obohatenia a keďže k ukončeniu zmluvy došlo podaním z 25.10.2012 a žaloba bola podaná 14.10.2015, uplatnený nárok nie je možné považovať za premlčaný. Pokiaľ súd poukazuje na § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z., má za to, že ak zákonná náležitosť nie je splnená a súčasťou zmluvy musí byť presný rozpis, aká časť splátky pripadá na istinu, aká na úrok a aká na poplatky, poukazuje na to, že takýto súdny výklad predmetného ustanovenia je v rozpore so Smernicou Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady č. 87/102/EHS, ktorá bola transponovaná do nášho právneho poriadku práve Zákomom o spotrebiteľských úveroch. Napokon odvolateľ poukázal aj na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie z 9.11.2016 vo veci C-42/15.

8. Žalovaný na doručené mu odvolanie písomne nereagoval.

9. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku - ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie v napadnutej časti vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, v dôsledku čoho bolo nevyhnutné rozsudok v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušiť a vec prvoinštančnému súdu vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie.

10. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, s poukazom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalobcu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie dospel k správne skutkovému a právne záveru, že žalobcom uplatnená pohľadávka posúdená súdom ako pohľadávka z bezdôvodného obohatenia z neplatnej zmluvy sa stala premlčanou, v dôsledku čoho mal byť daný dôvod na zamietnutie žaloby, pričom takýto právny záver bol nepreskúmateľný pre absenciu dôvodov.

11. Odvolací súd vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého rozsudku musí dať odvolateľovi za pravdu predovšetkým v tom, že napadnuté rozhodnutie trpí vadou jeho nepreskúmateľnosti.

12. V posudzovanom prípade závery prvoinštančného súdu zhrnuté len v stručných odsekoch nadväzujúcich na rozsiahlu citáciu príslušných zákonných ustanovení, ktoré použil bez toho, aby zároveň pristúpil k výkladu právnej aplikačnej úvahy, ktorá ho viedla k priradeniu danej skutkovej podstaty pod príslušnú právnu normu, pričom v odôvodnení súd len opisuje zmluvný vzťah, z ktorého pohľadávka vznikla, ktorý zmluvný vzťah, vzhľadom na charakter citovanej právnej úpravy zrejme považoval za spotrebiteľský, s tým, že zmluva obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku o dojednaní zmluvnej pokuty, ktorá za neprijateľnú už bola vyhlásená iným súdnym rozhodnutím, neobsahuje tiež náležitosť vyplývajúcu z § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., následkom čoho podľa § 11 ods. 1 písm. a) tohto zákona sa považuje za bezúročnú a bez poplatkov. Následne súd nezrozumiteľne odkazuje na bod 6.1. VOP veriteľa a konštatuje, že uvedená podmienka (? bližšie nedefinovaná) prioritne určuje splácanie splátok pôžičky v sume a termínoch podľa Splátkového kalendára, ktorý tvorí neoddeliteľnú

súčasť zmluvy o pôžičke, keď z definície "Splátkového kalendára" uvedenej v bode 1.1. týchto VOP však vyplýva, že splátkový kalendár spotrebiteľovi nie je odovzdaný pri podpise zmluvy o pôžičke, ale je mu v bližšie neurčenej lehote "doručení". Potom súd konštatuje, že v Zmluve (o pôžičke) je uvedená len suma splátky - chýbajú termíny splátok, Podmienky (k Zmluve o Pôžičke) neobsahujú ani sumu ani termíny splátok a VOP v bode 6.2. uvádza len to, že splátky sú splatné do 20. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci". Z uvedeného je zrejmé, že spotrebiteľ pod hrozbou sankcií podľa bodu 11.2., 11.3. a 11.4. (? nedefinovaných) týchto VOP je vystavený plneniu, s ktorým sa nemal možnosť oboznámiť pred podpisom zmluvy. Následne súd uzatvára, že žalobca nepreukázal, že žalovaného ako spotrebiteľa o týchto náležitostiach informoval (? o akých náležitostiach), pretože zmluva neobsahuje žiadne údaje o výške uplatneného nároku zo spotrebiteľského úveru(? čo tým mal súd na mysli). Súd potom konštatuje, že podľa § 4 ods. 5 cit. zákona od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedené. Pretože predmetná úverová zmluva neobsahuje podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 cit. zákona a to najmä údaje o výške úroku, iných poplatkov, vrátane ročnej percentuálnej miery nákladov, resp. spôsobu jej výpočtu, uvedený spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (? z opisu zmluvy v odôvodnení rozsudku, v jeho ods. 4 súd pritom uvádza, že zo zmluvy vyplýva splatnosť pôžičky, ktorá bola dohodnutá termínom 3/2013, ročná úroková sadzba 41,38%, RPMN 41,38 %, priemerná RPMN 41,82 %, náklady spotrebiteľa 135,20 Eur) Následne súd uzavrel, že vzhľadom na uvedené dôvody pre zamietnutie nároku súd nevyslovil neplatnosť a neprijateľnosť zmluvných podmienok (? predmetná formulácia stráca akúkoľvek logiku a jej nadväznosť na predchádzajúcu konštatáciu je pre odvolací súd zmätočná a nejasná, preto je otázne, ako zrozumiteľná potom môže byť pre stranu sporu, ktorá navyše nie je ani právne zastúpená). Ďalšie odôvodnenie pokračovalo tiež v rovine nejasnosti a zmätku, keď súd prvej inštancie po citovaní ďalších zákonných ustanovení bez ich výkladu, navyše citáciou zákonných ustanovení Zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý už bol v čase uzatvorenia zmluvného vzťahu, z ktorého je nárok uplatnený zrušený a nahradený iným predpisom, už len skonštatoval absolútnu neplatnosť úverovej zmluvy pre absenciu jej základných náležitostí, bez akéhokoľvek odôvodnenia a konkretizácie, ktoré náležitosti mal na mysli a z akej právnej úvahy vychádzal, čím potom podľa súdu prvej inštancie žalobcovi môže vzniknúť len nárok z bezdôvodného obohatenia, ktorý považoval za premlčaný.

13. Pokiaľ súd prvej inštancie len odcituje príslušné zákonné ustanovenia, ktoré použil, s tým že v podstate vôbec nepristúpil k výkladu právnej aplikačnej úvahy, ktorá ho viedla k priradeniu danej skutkovej podstaty pod príslušnú právnu normu a ďalej už len podľa popísaného v predchádzajúcom odseku nejednotne, zmätočne a nepochopiteľne podáva svoje úvahy, bez zrozumiteľnej konkretizácie na základe čoho a vo vzťahu k čomu k takémuto záveru došiel, ako sa vôbec vysporiadal s predloženými listinnými dôkazmi, pričom práve konkrétna norma hmotného práva určuje základný rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena, keď posúdiť splnenie dôkaznej povinnosti možno práve iba v kontexte konkrétneho predpisu hmotného práva, daný rozsudok je zaťažený vadou nepreskúmateľnosti.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

16. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/1994).

17. Vady konania vymedzené v § 389 ods. 1 písm. a) až d) CSP sú porušením základného práva strany sporu (účastníka súdneho konania) na spravodlivý proces, toto právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj cit. čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu

Slovenskej republiky (nález sp. zn. I. ÚS 226/03), treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

18. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Podľa odseku 3, ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

19. Odôvodnenie rozsudku súdu a primerane i uznesenia (§ 234 ods. 2 CSP) musí mať náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Účelom odôvodnenia je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Ak rozhodnutie súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP, je nepreskúmateľné.

20. Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami strany; porušením uvedeného práva strany a povinnosti súdu sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky i s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

21. Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá dôvodnosť podaného odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP v závislosti od miery znemožnenia stranám realizovať ich právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

22. Nepreskúmateľnosť, či arbitrárnosť súdneho rozhodnutia musí byť napravená, pretože bráni jeho vecnému preskúmaniu; konvalidácia tohto nedostatku súdom vyššieho stupňa neprichádza z logických a systematických dôvodov do úvahy (tiež pre zachovanie princípu dvojinstančnosti). Tomu zodpovedá aj znenie ust. § 388 CSP, ktoré odvolaciemu súdu umožňuje zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie len za predpokladu, že nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie. Pokiaľ teda existujú dôvody pre zrušenie rozhodnutia, čo zároveň vylučuje, aby mohlo byť rozhodnutie potvrdené, nemožno ho ani zmeniť (viď rozhodnutie NS SR 7Cdo 157/2011).

23. Keďže v danom prípade došlo nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie (absenciou riadneho odôvodnenia rozhodnutia v súlade so zákonnými požiadavkami) k znemožneniu stranám realizovať ich procesné právo na vysvetlenie dôvodov rozhodnutia v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom s poukazom na mieru zlyhania súdu prvej inštancie, keď rozhodnutie v relevantných záveroch fakticky nijako neodôvodnil ani právne a ani vecne, nie je možné tento nedostatok napraviť v konaní pred odvolacím súdom, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

24. Povinnosťou súdu prvej inštancie, súc pritom viazaný vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), bude postupovať v zmysle vyššie uvedených intencií. Po opätovnom oboznámení sa s obsahom spisu, vykonaní všetkých potrebných dôkazov, aktuálne v súlade s druhou hlavou prvým dielom CSP obsahujúcom špeciálne ustanovenie o spotrebiteľských sporoch (§ 295 a nasl. CSP), výsledky vykonaného dokazovania vyhodnotiť, posúdiť podľa všetkých náležitých hmotnoprávných ustanovení a to najmä so sústredením sa na sporné otázky, ako aj odvolacie argumenty odvolateľa, posúdiť vec z hľadiska všetkých na vec sa vzťahujúcich zákonných ustanovení

a až následne vo veci opätovne rozhodnúť, pričom rozhodnutie je nevyhnutné adekvátne v súlade s § 220 CSP odôvodniť.

25. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie i o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP), nakoľko nesprávne rozhodnutie s nutnosťou jeho zrušenia zakladá povinnosť súdu prvej inštancie rozhodnúť aj o trovách odvolacieho konania.

26. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).